

Endre godt kalla James
vesser i hietella
min i hietella
men velt bene

J.B.

vesser 1986 - 1992 James Kella

Endrödi Bella János
Drosselweg 14
7150 Backnang
Deutschland
Tel: 07191-69232

Fohász

Mi lesz velem,
ha behunyom szemem
és napával ragad az álom?

Mi lesz velem,
ha lezárul szemem
és napával ragad halálom?

Jé légy velem
én Istenem,
azon a szörnyű határon!

Jé légy velem
én Istenem,
Uram, Teremtőm, Barátom!
* 1986 szept 12.

Négy sorosok

A Hazát elhagyni sem
nem gyönyörűség,
akkor sem, ha mi odaköt
csupa keserűség!

*

Hideg Tavasz
esős Nyár,
újra itt van
az Ősz már!

*

"Munkácsy parafraízis" c. képlemhely

Kopog az őt crizmája,
lebeg az angyal szárnya,
ropog a szertya lángja,
remeg a betyár árnya.

Zokrog a rab madárban,
Zörög a kulcs a zárban,
Felsír a három árua,
apjukat köhög várja!

- Ne félj, ha betyár volnál,
Oda a betyárkor más!
Csak vers és festmény van még,
meg néhány való's emlék.

* 1987 június

Újlászy Miklós néhai endrődi
brantorköltője

Éltem hajnala
volt élted alkonya,
csak búcsúra nyújtottuk kezint.
Amdé így velem,
Józsefát völgyében
mindörökre barátok lesint!

1987 június

*
Négy soros

En nekem még eleven emlék
anni sokaknak már történelem.
De akkor is, ha öreg kort élnek
a halálom itt van már velem! 1987

*

Magya is már

Ki áll a drága nép elé,
és szelíd hangon mondókába kezd,
mihént a szent a madarakhoz.

Nem is hallani mit beszél,
mert oda kell figyelni, mihént mondja.
S miközben magára eszmél,
magya is már szárnyait bontja!

*

1987 okt 23.

Az Endrödi kiállításom elé

(Sz. F. nek)

Az emberfia úgy jön világra
mihént a színész porondra lép.
Nem tudja még a szerepét,
sírásra nyílik csak a szája.

Nyelvet kell tanulni előbb,
Ainde melyiket a renyeteg közül?
Jöttének mely anyja örül?
Mely népet szánt számára az ég?

És milyen szerep adatott neki?
Olyan mint azoké, hová tétetett?
Vagy idegen tájon kezdjen életet,
s jaját más nyelven nyögje ki?

Ngisson bár kétféle virágot az ég,
ha a Nemesítő ehéppen akarta!
A gyökérzet azonos alatta,
a fejsze is, mely denevérdába vág!

És mi lesz végül is a szerepe?
Ó, egyetlen óra, kijelöli azt!
Az olyan voltra emilyet tapaszt,
s mi nem igen, el lézen feledve!

És egyetlen óra jó kimenetelre
érdekében könyörgöm Uram!
S érdemimert elismerés ha van
ne tapadd meg is ne kíséredj vele!
* 1987 okt. 12.

Ottlón a gyepen

Glauzát váltam magam a gyepen.
Fölöttem felhők tornyosultak.
Európát rajzoltak nekem,
s a látamon őseim vonultak.
* 1988 május

Messzi tájakról haza

A lázas nappalok között
mindig volt egy-egy emyhe éjszaka,
melyben a test lelértre vetődött,
megtérve messzi tájakról haza.

Így tér meg egyszer véglegesen,
élet napokból halál éjbe,
nem ismerve a nevedet sem,
ha nem vészték volna földbe.

* 1988 július 7.

Ó csak annyi... /Dallam: Kimegy az éjszakába.../

Ó csak annyi maradt volna
lová börtöndöm téve,
ajkam emigyen szólhatna:

Ime megjöttem ve'gre!

A konyhának egyik sarka
avagy a kuckó mellé,
a padlásrajáró padka,
avagy a törődé ve'ge.

De, loqz ha a házban, nem lát
az udvaron lehetne,
annyi hely nekem hol' a fát
ságtam e'zhoron rendre.

Ahol állnék mozdulatlan
es'dben, sarban, s'elben,
ígyelve a nyári katonák
ébed főzéshez egészen.

De, ha még ott sem, a bestnek
állhatnék le'v'e'g'e'ben.

Hol földbe'csott bunkosok
helye volt 44 - ben...

Hol föld alatt dideregtünk
amíg a nap katalnak,
tűzzel játszottak fölöttünk...
Mi mentünk, s'ök maradtak!

De ha a kertben sem lehet
legalább az utcába,
engedjétek be engemet,
hogy megszűnjen éperfára!
melyről a ház udvarába
látta a furcsa vendég,
és onnan már nem sokára
a temetőbe mennék...

*

1988 július 4

A vadgalambhoz / Dallam: ó, én szivem... /

Csak a vadgalamb ne bígna
ig, nyáron reppelente
vagy a szivem ne tanulta
volna meg mit jelent e
dal a hívó jó anyától,
mely szelíd erősséggel
a világ raján átlobog
vagy a bitást karokkal.

Hová hívsz, te édesanya
bigo galamb képében?

Oda már a régi tanya,
májad is nagyon régen!

Hívsz e te az új-Hazából
vissza az ó-Hazába?

Avagy a hívásod már szól
ama örök-Hazába?

|| Csatk a vadgalamb ne bígná,
dalát nyár reppelében,
avagy a szivem ne tudná
a jelentését nekem! ||

* 1988 július 5.

Angyalom /Dallam: Mi a virápnar élle...

Angyalom, szólj valamit,
én majd szölok szívat!
Diktáld nekem szavaid,
nyisd szölsra szájad!
Angyalom, szólj valamit,
szavak csodabékjét!
Mondd a szavak szavait,
mit ember soha még!

Angyalom, szólj valamit,
néhány szóra kérlek.
Nyisd szölsra ajkaid,
én hallgatlak téged.
- Nem szölsz, csak bizva nézel,
mint aki szölni fél...
Fel kell lát fogni ésszel:
az angyal nem beszél!

De ki lényével figyel,
ért e hallgatásból.
Csenddel társalog, kivel
éj már egyszer-máskor...
Angyalom maradj velem,
mint testben a lélek.
Szavaid én fel-lelem
& hegytetted beszélek!

* . 1988 augusztus

Aranyudl is drágább / Bibónatra hajlik... /

Aranyam boziss meg nehem,
te is apám, szepény,
hogy gondot sok évenen
raktam reátok én

En jartam iskolába,
ti élet iskolait,
jártatok megalázva,
betegen, halálig.

En késtem, kiévettem,
már, már a véreket,
és ti adtatok menten
az egyetlen életet!

Hitem, magosa éret,
s mit adtatok nehem,
egyszer, ha leszérek,
vissza fizethetem...

Vissza én majd egy napon
aranyat eleget,
és bearányozhatom
a két jó öreget!

... Nem is rég ottlón jartam,
magam is öregeu...
a háza rataldaltam,
de a szülőkne nem.

Sok kint a temetőben,
jó szüleimholtan,
kaplatták vissza fölem,
mivel adós voltam!

Sirjaitra aranyudl
drágább gyöngyöpor lülett,
amitől a holdsugár
ragyogni megtanult!

* 1988 okt. 3.

Erőt, esőt, napot /Dallam: Ismerem ez lársat./

Minden egyes versem
írom mint utolsót.
Honnán is tudnám én,
ha az lesz, hogy az volt?

Vajon tudatában
Sorsomnak tudatlan,
mi özők s utódok
sorához kötve van.

- Lehetnék akárki,
lézengő élvejlársz,
olyan fényretörő
jó erős vadlajtos ...

Amde én csak termő,
törékeny ág vagyok.
Adjon a **T**eremtő
erőt, esőt, napot!
* 1989 III.

És a tornyok mind lebillen /Dallam: Csillagokkal fémes égen/

Hanyat feridtem a mezőn,
álmodozón, révedezőn,
nézve gomolygó felliőket,
|| mepannyi, kéjjelgő nőket! ||

Mint táncolnar, körsülnet,
S mindegyre felliőket szülnet!
És a felliők harcra kelnek,
|| holt felliőkön mevetelnek! ||

Vér szájától megvadulnar,
falut s városokat dúlnak!
S a felhővők ontják egyre,
|| zűreket fegyverbe! ||

Sök meg futnak, torzjosulnar
|| is a torzjok mind leluillnar! ||

*

1889 III. 23.

Hej pedig / Dallem: Gyászban kifosztva... /
A fogai, melyekkel rágott
nehem, hiszedet nem menyeret,
korán kiülletar, a családot
önfeláldozón vették meg!
Háború sötét években,
font, sötét, varrt kabátot nehem!
Hámpor suttogta éjjelenen:
„Most sebits edes Istenem!”

Mikor asztali imát mondturn,
sírásra ő miért faradt?
Ma már tudom, mert sohan voltturn,
de enni alig, loq akadt!
- Mezt templomba járt kirölgte'k,
mások mögölygtar rajta:
„Mire jö az, ha üres az ég?”
De ő rézimódi fajta!

2X { Hej, pedig, loq táncolt, loq dalolt,
kezét magasra emelve,
arca oly szép is fiatal volt,
ma is büszke vagyok erre!

* 1889 apr. 10.

Körösöm, Körösöm / Dallam: Két koporsó áll itt.. /

Körösöm, Körösöm, miért is gondoltál,
hog az ifjak közül kettőt választottál?
Kiszemeltél kettőt, vasárnap maadna,
ceddelül benned iszákos halakna?

Avaz, áldozatul, a napas egekhez?
Vagy encsertelésül pogány Istenehez?
- Mert ez a két ifjú templomba indult el =
egy Istent imádni, Jézussal, szentekkel!

Nem a kövek s vizek mellé jár már a nép
áldozni s imádni a pogány Istent!
Am ez a két ifjú, templom utról lépett,
aki, ki is tudhatná megmondani, miért?

Minő vész szakadt fel keblükben az napon,
mikor réppel illat szállt be az ablakon?
Elhozta a szellő a Körös illatát
s a Napnak leve is csalogatóra vált.

Fűzfa árnyékába rakták ruháikat,
Szépeket mit anya, csak vasárnapon ad!
Csupaszon ugrottak ök a Körösbe hát,
nem hallották már a harang hívó szavát!

A Körös vizének hűs ölelésében,
litték mind a ketten, fenn vannak az égben!
Ficánkolta szilaj vizi kedvükben,
mint akik érzik, hogy még egyszer s fölé nem!

Körös is ficándrott, vonzott, sodrott árja,
mint aki azt felsőbb parancsra csinálja!
Ami még volt kezdve, véget öhajtott már...
S lett a Körös medre áldozati oltár!

„Még az Úr liázában az igét hirdették,
már sodorta a víz, két ifjú holtestet!
S vitte őket vitte, két napot s két éjjel.
Ki tudja hol jartak ott lenn a víz melléi.”

S így szólta két anyja: Körösöm, Körösöm,
édes magzatomat liába kesesem!
Édes magzatomat, liába kesesem,
így szólta két anyja és sirt keservesen!

Sirt a két apa is, s testvéreket, rokonok,
jajvesztékesen teltek éjjel s napok!
„Amíg a lesújtott szivű jó szülőknél,
tegnap végre a víz visszaadta őket.”

— Így szól a költő is: Körösöm, Körösöm!
vizeidet itta hajdan minden ösöm.
Azzal szeszödtették magukat e tájra.
Ne pusztítson mindet vizeidnek árja!

* 1989 apr. 15

(Az aláírott verssorokat
Ujváry Erika búcsúztató-
jából vettem át.)

Jalósa'pudl is foghatóbb / dallam: Szűzanyám tied akarok lenni...

Körösparton andalogni jartam,
emyle szello' fodrozta vizet.
Alkony szineket terelt hosszidban,
mit pazarlón árasztott az ég!

Nem volt mi a nyugalmat sértette,
füzek köze' pulisán hullt az árny,
a lédem is beolvadt a csudbe,
gondjaim elhalasztott valahány...

Babonás illatot le'legeztem,
amit ontott viz ei vadvirág.
Minden lépés után igazérentem,
közelebb egy boldogabb világ!

- Mint ha lepedű' lünya pendülne,
ott, hol megrepedt és piciny ág,
és már is egy zeneharra' növe,
fűzfák ontottak melódiát...

A'm a zene egyre komorabb lett,
mint tünt fémver után már az ég.
A Körös vize is megrepedt
& már hullámait csapodta sret!

És a víz egyre csak növeredett,
vihar támadt, lombot szarpatott...
Sötét felhők lepték el az eget,
közük a Hold izzón várpatott!

És a Körös kitört a medre'ből,
zúgva árasztott ez már után,
lapályt, partot, gátat mindenestől,
házakat & templomot is talán!

Allatokkal tell meg az éjszara,
fuldokolva víztar lefelé,
emberek álmából feliasztva,
víztar s nem ez halálát lelé!

Dögre dög, búzre búz torzysül itt!
Törött tutaj szögül el amott,
jobbra az ár síró gyermekét vitt,
balra ez sereg úszo halott!

— Nem tudom, meddig tartott az álom,
mely valószínűleg is foghatóbb!
Jele-oda dobálva az ágyon,
végül is felébredni hagyott.

Körös vize párón, lepedőn,
ingem, gatyám minden csurom víz!
Csomóba tapad hajam a főnön,
arcomon, nyelvémen Körös íz!

Annnyi vizet izzadtam az éjjel,
amennyit nyeltem fuldokolva,
amikor a Körös jege széjjel
tört alattam kicsi koromban!

*

1989 ápr. 17.

Bocsa'ss mef / Daltam: Gillaqokhal feinges egen...)

Azon kell most töprengnem,
mivel a halállinét veszem
ezik jó ismerősömnek,
:: hogz mikor is láttam őtet? ::

Mit beszéltek utoljára?
Gondolkozom, mef - megállom ---
és suttogom már is nyomban =
:: Erdész, mily nagyra iqr van! ::

Nem tört veám kérdésekkel,
tegnapelőtt, mint letekkel,
hogz is tudott olyan lenni
:: mint lát nem is derül semmi? ::

Ugy tett mint ha már nem lenne,
semminet többé értelmé
s lenne gondban elmerülve ...
:: engem e miatt kerülve! ::

Ugy sőtálva kedvesével,
lát és hall ő' épp' ezert nem =
Kettőjükrön kívül minsen
:: e világon már senki sem! ::

Pedig láttam, hogz észre vettem,
bizonytalan belekezdtem,
fünödve és mosdpercve,
:: hogz a kezét felemelve! ::

De leereskedett kére,
mint ha azon szégyenkezne,
hogy ő már minden egyedül =
=|| Fülebe halál bepedül! || =

Méit, hogy arbor ott lepattan,
én őt meg nem szólítottam?
Méit nem próbáltam inteni?
:|| Jettem mint hai nem ismeri! ||:

É miatt hát most engemet
furdal a lelkiismeret!
Gyáva voltam, már belátom...
:|| Bocráss meg nezem barátság! ||:

X 1989 apr. 21.
Mélytengeri világ (Kollektív tudatalattiság)
(Dallam = Gyarló földi ember...)

Mely világot tud tengeret
fenékrig kavarni,
mellyvízi csodákat
felszínre zavarni?

Mint az ember meg
ereddig nem látott,
mely világot tárja fel
azt a más világot?

Ninzen olyan erő!
mics, méit nem is lelet,
mi örök titkokat
halandókat felfed,

mi felszínre hozná
a rejtett kincsereket,
s fogjuk ejtethetné az
ősi Isteneret.

Ohjat auni ott van
ember soha nem lát,
elzárja előle
a mélyvizri viláig.

Ott a nyomán az út,
ki onnan szabadul,
pusztító önmapát
felrobban mint gránát!

S az ki önnek hamar
odajutni akar,
a vizben ott alul
már is összelapít!

- Jaj hát titor marad
fenti a víz alatt
s a lenti idefenn
marad ismeretlen!

- A törvény határt szab,
amit tisztelni kell:
két helyen nem szabad,
hogz éljen az ember!

Te csak felfoghatod
az irányítást
ama világból mely
magához nem enged.

2x { Es ha ez irányítást
a lefedte hatol
kinsek böl néhamat
magadhoz mondhatol!

* 1989 május 3.

Pávatoll / Dallam: Intam ez levelet a családunk

Pávatoll hull erdei pártira,
Pávatoll száll ott a mórakra.
Teremtőmeyerét ő mennyi szikra,
lobbantja nap mint nap lángjaira.

Mily csodálatos egy világnak ez,
mindön meglevő jövendőt nemez!
És tette által lesz ~~sz~~^a harmadik,
akiben szintén nemző sárz larik!

Jaj, újul meg mindegyre az élet:
Ez élete, az már halálé lett.

Az ezedi mint ha örök lenne,
mert örök tűzek lobognak benne!

Pávatoll hull erdei pártira,
jaj, mi lehet hullásának titka?
Mi vegett ez? jaj, én nem is tudom!
Pávatoll, remegek... Misztérium!

* 1989 május 10.

Valóság nál is drágább

A valóság pusztul, fönkre meg,
ha nincs benneink a képleté,
de ha van akkor ezre meg,
ha elmúlt is az élete.

A mesebe illő valóság
meghal, de marad a mese,
ami a valóság nál is drágább,
ha van szerelmese!

* 1989 május 5.

A világ és te / Daltam: Ne vess meg engem Islen anyja...

Ha néked adják a világot
hamar nem lesz az már tied;
Ördögibibliával eljatszod,
vagy elcsereled másiként,
vagy belezavarodsz a sokba,
nem tudva mi lenne elég!
Kapaszkodsz erre magasabbra,
s megöl nem velt parányi vég.

Kinsehet nem vihetsz magaddal
sem rampot, sem jó lírnevet.
Fejfádon néhány más szavakkal
vissza kell hagynod a neved!

Ezen emléket néhány évig
még aki ismer és szeret,
ők is elfognak, öröklétig
túlélni senkit nem lehet!

2x { Mi az mi mégis csak reményt ad,
hogy meg ne rendüljön szived?
Becrily meg mindent, s intriz magad,
világé vagy, nem az tied!
x 1989 május 11

Koldusbotra jutva / Daltam: A boldogságnak titka

Az élet csalárd játék
amire megteszi
utolsó fillérjét is
|| remélve mindentü. ||

Aki nyer nyeréséget
ijtetve haldorra
remélve, hogy a pénzét
|| majd meg sokszorozza. ||

Jau aki megismerint meg
többször egymásután,
veszíteni csak egyszer
:|| lehet ezen csupán. ||:

Lesz jómódú s diszgardaf
kinek hatalom is
jutott szerencse mellé
:|| hogy megtelje azt is. ||:

S lesz élet-halál ura,
kinek a földi jó,
már csak a dűshálásra
:|| is eldöbni való! ||:

Nő hatalma s vagyonja,
eleendő, hiszi
melyent az öröklétet
:|| magánát megveszi. ||:

Építet templomokat
s házat szeccnyelvet,
nevet imába fogja
:|| már sok szép gyermek. ||:

De kiter az ima szál,
lát is tud mindent az,
fel van jelezve annál
:|| minden hála s panasz. ||:

S lebillnat a templomok,
leégnek a házak!
maga is ott tántorog
:|| s vele az alázat. ||:

Mert holdis bátra jutva
mics már mit megtenni,
ha lenne is szerencse,
:|| nem jön sejiteni... ||:

Nem tudja róla senki
miféle mifajta...
néha ha elmeséli,
:|| csak nevetni rajta! ||:

*
1989 május 26.

A fák példája / dallam: Bewegtem földi pálmam...

Buja Javasz
mire jó az,
virágot mitni süntelen?
Azért talán,
hogy éjszakai
abban a sziv reír legyen?

Virágos ág
az ifjúság
veszedelmét példára =
Mind neptenem?
Lehetetlen!
a virág már tépi, názza!

Gyümölcsök se
érnek mind be =
bedinják egymást ha nőnek!
ötven közül
harminc közül
még éretlenek is zöldek.

Ja lúszra már
már veszel jár:
Férfi, madár is jégeső!

Talán lehet
megmenthetett
leéreshez a Tenemő!

* 1989 május 29.

Nemzöm elmenőben /Dallam: Gyöngye terem.../

Temetik édesapámat
ebben az órában,
Enyem fojtogat a bánat
erdői lomblyban.

Tán ezer kilométer van
köztem s sírja között,
hova e sötét órában
apám elhőltözött.

Akad e₃ magas fa talán
ebben az erdőben,
mehről nélecsper láthatnám
nemzöm elmenőben?

Fa legyen feizkelő madár
ért már enyem s menten,
csaphod rikoltva e felszáll,
sötét mint a lellem!

1989 július 1.

*
Hangya Pista /Dallam: Már ane' sötét madárként.../

Világ, amelybe születtem
oda van nyomtalanul.
Már a birmondók sem igen
tudhatnák szólni arról.

Meghédenez füvet e fát,
állatot emberéket.
Láttátok e Hangya Pistát,
ugyan hova lehetett?

Hovatovább felévszórás
óta már nem láttam őt.
Őt, ki járta az utcákat
de'lutan és de'lelőtt.

Szép és magas leány volt ő,
őzön alföldi gyermek,
akivel ez emberöltő
indulata öngyep.

Egy reményben volt ő ördög
s annál ez azon napon.
Az, ha garatra felöntött,
és, ha nem volt alralóm.

Amikor annálreint járta
végig ő az utcákat,
csak jókedvet hozott látra,
s rivelelől tünt a bánat.

De ha ördögként rohangált
házról-házig ordítva,
akkor mindenki meplátrált
és a házat beemta.

Csak a mi ajtónk volt nyitva,
Zár azon tán nem is volt!
S berontott ez napon Pista
s már a tornácra tombolt =

"Rettegjetek, rettegjetek!
mepölök ma mindent,
öröpet, zeneket
az angyalok Istent!"

- Édesanyám horralépett =

"Mi bajod Pista fiam?
Mely fájdalom zótör téged?
mond, hogy teveled mi van?"

S az ki tanija lehetett
e rövid jelenetnek,
s róla annak engedtetett
arról, mi követhetett =

Az ördögnek csif pofája
anélkülre változott,
s ajkán könnyezteté
mosollyal találkorot.

"Viktór' nénem" szólalt eszraj-
"lőtje ezt az akácfa?
Nemem rá gondolni is fáj,
hogy nem látom virágát,
mert tudja meg, hogy amire
ki virágozik ez a fa,
csak a sírom görgőgöze
juthat el az illata!"

S akkor Pista beleköpött
kinyitott tengerébe...
S e tenger emlékerítettett
Krisztus Urunk sebére!

S' ez napon ki virágozott
az említett akácfa,
melyről ez sohor virágot
vittem Pista síjára!

*

1989 július 6.

03 nap e délután / Dallam: Két hónappal
habarltam túl...

Érett formás asszonytest
néhol még kislányos,
máshol viszont öreges,
mit az idő ölbevesz
elvirul talán most! ||

Ne siess, időzz még el
03 nap e délután!
hisz árnyak forró fényel,
illatok emyle széllel
|| kergetőzner csupán! ||

Gondolj krislánykorodra,
minden szélységet
feleséttel ~~lobogva~~ dollogva
& lelkesedttel lobogva
|| S elánc az épig ért! ||

S im most az emlékezés
fellelőid elűzte,
sükrát sör sremedbe és
ajkadon a nevetés
|| az időt lepyörte! ||

X 1989 augusztus 10

Ambrús

Dallam: Erdősrelek sátoroznak
az oláh cigányok....

Kisimül a cigánytelep
fogynak a cigányok,
hova lettek a felvőttek,
szereket ei jányok?

Csak néhány vén, néhány beteg
ül a putri előtt,
ant is purtilás vette meg,
teto' eifal ledölt.

Más kisimült putrik pedig
már romokban állnak
tetején tyúkok kergetik
és mást s kaspingálnak.

Ambrús is házat épített
a falu közepén,
nem járkal már beherített
kertjében a telén!

Megcsodálják, mily takaros
his ház ei a lakás
redőny felhúzó-ablatos
erkély s fürdőszobás!

Ambrus, neje sa bereber
bűsbűbű is rá nagyon =
kőnyökölve nézegetnek
mi s be az ablakon.

Puha agyon, mint angyalok
alussza a család,
míg a Hold égen aundalog
által az éjszarát.

Csak Ambrusnak a szemére
nem jön soha álom!
fekszik esteről-estére
álmatlan az agyon.

Sovány, farad ha dolgozik
s hangulata borús,
míg a család nyiladonik
hervadozik Ambrus.

Doktor a baját nem leli,
de azt tanácsolja,
járjon haza ha teheti
a cigányvárosba.

Beteg anyja s örege
mellé felvidjön le,
talán álmost visszakapja
s nem lesz olyan göngye.

Ettől kezdve Ambrus mint egy
hazajáró lélek
este otthonról haza megy,
s másnap reggel tér meg.

Hegedűtokban hispárna,
had ligjék a népek,
Ambrus a bálákat járja
miként a zene'szek.

Előbb mondják: „mily enyhe,
csontja is bilátszik!”
- s hozzászokik; s szépny feje
sokat éjszarázik!

Később mondják: „mily szép keret
lett megint az arca!
hozzisne, járól eleget
is stimmal a kassza!”

1990

III. 22.

Vén ember és a virágok

Vén ember sőtál
virágos kertben
meg is meg-megáll
virágközelben.

Miként méhesre
szedi a mézet,
fal a két szemé
nyomorúsélet.

Nyúl a bimbóhoz,
virágkelehez,
jó érzést okoz
az is mint emez.

Bársomrok, selemet,
íz, illatok,
szinek, szerelmek
kínálkoznak ott.

Pihetőn sírhat =
"Nőnek az áruját,
Feléd hajóhat
a virágosdalt.

Nézz ékességet,
tapints harmatot,
szopj édességet,
szapj illatot! "

Pihetőn sírhat:
"Nőnek az áruját.
Vén ember holnap
halva találhat.

* 1990 július 1.

Tanrok / Daltam: Endröd falu nem messze

Kis körösön, forró nyáron
voltam én a kaszárnyában,
főiskolai diák - hadban
12 esküvel szörötven hadban.

Telen volt még néhány komám
akikkel a főiskolán,
Szegeden ez szakra jöttünk,
pijáltunk de nem hajítottunk.

Am de ott a honvédségnél
volt kávé s fekete kenyér.
Volt leves is a csajhában
s porró a csajka aljában!

Szerecsénre festők lévén
Fodor Józsa komám is én,
megrendelést kaptuk menten
& lophattuk a napot ketten:

A g₂ alakuló tanteremmel
falára képer kellenet =
Miként halad jobbra, balra
a tank, festették a falra.

Miként meg a völgybe, hegyre,
pincélgettük mi azt egyre,
& hozzá sörveget & nieg₂most,
használati utasítást.

- Láttam én lánctalpasokat
még gyerekként égni sokat;
Droz némettel ütörött
Endröd & Gyoma köröz közt!

Emberei szemé' éget,
csontot mutató az égnet,
kiket négyil eltemettek
& tankok játékaink lettek!

Megismertem sinját, binját
a tank anatómiáját,
festeni is könnyűszerrel
tudtam, akár könnyott szemmel.

- Két hónap még el sem tellett,
Szepeden a Tisza felett,
hidon tankok díbörögtek!
Talán a falról lejöttek?

Jap amarak gyerek korból
támadtak fel halott porból?
tantva Pestre valahányan
holdas magyar éjszakában!

Pestre menni? jaj, mi'vegett?

Pesten a tankok elégnék!

Ember is mind, ki lemmik vil!

S ez verem hazamba ketül!

* 1990 július 5.

Ma 18 éve

Vitt a vonat villámgyorsan
német, osztrák határon át.

Magyar földön komótosan =
meg ne előzrem a halált!

Meg, hogy lassabban terüljön
előttem ki a Rónaság,
is hogy leszálljon, felüljön
az a pusztai sokaság.

Az aszály srapát hozta mind!
Szerzett bört, rekedt hangokat,
az izradság sós izeit,
zsiros hájsimitásokat!

Órámon megállt az idő,
elfelejtettem felhívni.

Egy sittal több a temető:

anyámhoz jövek, búcsúzni.

* 1990 július 9.

Négy soros

Kenyérszelettel inderékben

a fának tetejébe mászni,

hol finom epreből elég van,

nap mint nap megvacsorázni.

* 1990 július 30.

Kiűzetés a paradicsomból

Bádoghanta tele virral:
Még volt a lián egész éjjel
mint félig tele, netán viresen ...
Anyám süttette piros-barna
kenyer vástonba csavarva,
örökdöött, ne eljűnr ehesen.

S mialatt a kertben értek
gyümölcsök is förelékek,
aludtuk álunka' edesen.

S lelkiinkre a srenter a falon
virgáztak éjt is nappalon;
nem kellett apódni értesen.

Növekedtem mint a virágok
azzai, ki szept tenni vágott,
bizakodon, egersegesen.

Azide tankok, repülőgépet
szálltak meg e szelid vidéket
S idegen katonák értesen!

Akkor állt fejére a világ
és verte el Isten a fiát!
ezúttal megint tévesen.

* 1990 július 31

Négyesoros

Nyar van.

Mesitláb meger a sárban.

Jól van;

holnap majd megiut a porban.

* 1991 III.

Nejemhez

Jönöm hozzád messziről kellett:
Nyugattól messze volt kelet.
Győlt az út, szakasztott árok,
akadályoztak határok.

És amikor megérkeztem,
az életet előről kezdtem,
nyelvet s mindent újra tanulni
kellett, s a múltat hátrátni.

Nem is volt abban semmi szépség,
amikor rámszáradt a kétség!
Majányszat, fel ki emel,
hogz gondjait - bajait mondja el?

De te kezéd, kezembe tetted,
reményeimét elszigetted.
S mosolyod oly sokat ígért,
nerem az élethez feléit!

És az ígértet valóság lett =
33 év egymás mellett
telt el és adná bár az ég,
hogz telne ugyanennyi még!
* 1991 febr. 1.

Atlépni az időhatáron

Százévi szívtelenséggel
százezerrel lelérszáradtam.
Nyargalni így, csak olyan tud,
aki már önmagáért fut.

Bezint ueri, és gázt bele!
a nyomavesztett múlt fele!
Elhagyva minden tetővázat
előzött autóm, s inte gázolt!

meg kell találni mindenáron
ama további harminchérom
évet! amit ifjúkorban
vesztettem el Magyar-Honban!

— De az idő ott is haladt...
Gyerekek felnőtt lett az alatt
s a régi felnőtteket pedig
eltemették, vagy most temetik!

Miértba jutni így nem lehet,
csak így, ha az emlékezet,
fantázia és az álom
lép át velünk időhatáron!

* 1891 III-14.

Allamfők, politikusok

Allamfők, politikusok,
ti erényekben laikusok,
töletek e téren többet ér,
ki minden kicsmába léter.

Allamfők s politikusok,
ti mindenben vagy okosok,
könyvek vannak veleter tele,
de savatorna minden litéle!

Allamfők s politikusok,
belőleter már tette is sor!
Ti jóban nemát, süketér,
tanuljator becsiletet!

* 1891 IV-17

Négyoros

Ó, csak annyira léter
amennyit az értelem felharol.
S ha már nem karolja, féler
messze elhőborol.

* 1891 május

Pálforduló

Be kell látnom most már magamra is
minden kénszer és erőszak nélkül,
mit jónak tudtam, az volt a hamis
& mit elítéltem, az lett a jó végül!

Mert üldöztem a keresztényeket
teli gyűlölettel, elvárultam,
és magam szabtam meg a tényleget,
mint földi hatalmaktól megtanultam:
hogy üsd, vágd, aki nem közeled való,
aki másként gondolkozik, másként érez!
mert mindlunt csak az lehet a jó
amit a mi kezünk visz végre véghez!

— Am epe napon megláttam a Fejst!
Hallottam hangját, engem szólított!
Láttam zuhanni Saulust szecényt
és felkelni Pálként, látón őt lepott!

És büntudattal, önváddal vadul
fogtam hozzá nékem jóva tenni.
Nem volt velém, mert velem volt az Úr.
Nehez csak volt a rosszat felejteni.

* 1991 június 10.

Négy soros

Öreg barátok vasárnap
söhrátozva sétálnak,
hogy mint mesén az állat
parjukra találndának.
* 1991 június

Az a világosság

Acéltantrók éjtel
villámpos éj alatt
de az a világosság
Sértéretetlen maradt!
Száz méterrel odébb
haltat fekvésén
ámde minajtmint még
karcolás sem esett.

Kestint bunkerjába
imádkozva sirtunt...
Mepörzött a drága
nem lett hörös sirtunt.

Ha a kertől szőlők
Szőlők még virágról,
főzelékről is sok
"Csermő" gyümölcsfáról.

Ha a házról szőlők
Szőlők ház népeiről =
keserű is boldog
munkás életéről!

Ha az a világosság
s hiszket miénk volna
nem kéne semmi más
ez életben soha!
* 1991 júl. 17.

Ezen líráj magadhoz

Mert szőlői tudok drágák is szavakkal,
Ősök testáltak rám a mepörzést,
beszélgetek fákkal, madarakkal
és csillagokkal, hogy azok is értse,

hogy taníthatat éntem e nyelven,
taníthat szőlői ezen Goethe is,
és mielőtt végleg le kell tennem
ezen líráj magadhoz jó Uram te is!

* 1991 július 18.

A Nyár

Természe srökött immár a virág,
már ami le nem fagyott, le nem hűlt.
Nem kívánja, a verseny már elmúlt
túltenni egyik sem a másikát.

Az egykor légies bódjos lányka
most majd nem sránal mosan maga van.
Fiatal nő lett, látni hasa van,
oda színe s illatának árja.

És nap mint nap faróbb a nyurga nő,
mint nap mint nap fejlődik a gyümölcs.
Ne feltételez! mert a természet bölcs =
Lesz még viruló, jönehányzor ő!

* 1991 július 27

Egy magyarországi Párizsban

Mentem én a Szajna parton
hol rengeteg Szajna vapzon!
Tartottam is tőlük vapzon =
El ne vehék a talapom.

Mentem inkább a Louvrébe
és Mona-Lisa-hoz éne
bizsercett a szívem tája,
s kirökögött a Szajnája!

S mivel már leszállt az este,
mentem én a Gare de l'Est-re,
hol valami rém ottan
hűllve cipő's illetosan.

Hej, de ebből sem lett semmi.
Grand Cafe-ba kellett menni,
hol a ménes delelgetett
Kondoros úrda mellett.

* 1991 augusztus 7.

Nyári zápor

Lóg az esővet a lába,
bizony esni fog még mára.
Kell is az a füvet, fűvet
melyet oly szomjasan állnak.

Nem kevesebb az emberet
szomjúhozunk, s lám megered
az erő és öta erre vdrva
besietnek a csárdába.

Vesztikre, mert jól elázunk
ott, amidőn pálinkázunk!

Nap szörítje a mezőket
s nincs Nap mi szörítná őket!

* 1891 augusztus 4.

Hold, a vén július

Nyári hajnal
reppelhe rohanó.

Nézem a Holdat =
hervadva halad.

A Nap nyaral =
a lova jó!

Csillagnydj, mörk
lepelőn halad...

Oda elég már
a lepkisebb bojtár...

Vén július alszik
tack paplan alatt.

Aminetk jönni kell

* 1891 aug. 27.

Mikor elmélkedésbe
avagy beszélgetésbe
kesszünk, tudja valaki
mi jön a végén majd ki?

Nem tudhatni azt ugye?

Ugyanis ha festésbe
fogok, vagy verselésbe

nem tudhatom a végén
vajon miről szólok én ...

olykor tudatalatti
erők hoznak mindret ki
halandós rejtetveből ...

De amiről szólni kell
előbb utóbb utat lel
lélek mélységeiből!
akkor is ha arról mi
nem akartunk vallani,
majon gyorsan itt terem!
és már teljes naprápban,
mihéint a valóságban
lesz az előtünk jelen,
képzelt képi formában
minden részleteiben!

Kérdés, hogy mi lesz vele?
jötteit elfogadjuk e?
vagy elűzzük hirtelen?
- Ha tessük ez utóbbit,
meglehet, hogy újra itt
lesz az, tán álomban!

Mert aminek jönni kell,
annak mindig jönni kell
akár mi iszen alánkban!

Hatszoros

* 1891 augusztus 30.

Mit akar itt én a lüke?
csak a legjobbaknál van lüke
a pártban!

De mikor a java ferges
meget mind az Istené lesz
pofátlan!

* 1891 szept 12

Annak, ki az életet adta

Ha nem lesz médom mondanom
mert már gyötör a fájdalom,
s hozzá kéneem sem lesz nagyon...

vagy mert mondani képtelenség,
mivel a hitben dől a Kétség...
vagy mert emlékezett
veszti az ember s ép eszt...

Adassék mondanom ezért
a jelenben, előlepként
hogy rajongtam az életért!

és annak, ki az életet adta
ujjongva, magamból ragadva
ölelném, csókoluóm kezét!
* 1991 szept. 12.

Gyere velem a moriba

Gyere velem a moriba.
Utána hazakísélek.

Crillaptalan az éjszaka
de teneked nem kell félned:

En leszek a te crillagod
aki hozzá szült a földre,
aki már már vart nered nagyog,
mától kezdve mind-rökre!

Gyere velem a lifetbe,
mellőt hazakísélek =
Pár titokunk meg van vetve
ott fogok meghalni veled!

S holnap reggel elkísélek
téged a szüldi házhoz,
hová úgy térsz meg mint lélek
Apád anyád már nem átkoz...

- Ainde minél nehezebb
bizszenelmes tragédia?
Átéljük mi azt másképpen!
Gyere velem a moriba!
* 1991 szept. 15.

Hullára bádog isteneinek

Jörös részletek end igen-igen
fokozatát apám nem kapta.
De kapta lehet sokan
kikkelt a viszonyt megtapadta.

De hát nem lett a munda löse,
de a munda mepraradt
mig jöndéam lösismerőse
kocsmába időzött azalatt.

Mert bádog jelűnyt adogat a Páint
de becsületet nem ad soha!
Csak ki lözöngett, hiálélt
azoknak vőtt egyre a sora.

De miocoda sor? Dominó sor!
Azok akik sorban álltak
akkor jöhetek rá mikor
egymásután mephótráltak.

Es zuhantak, honnan vették,
es velük bádog isteneik,
s olyan hatalmas pont vették,
mágnak tán meg se lelik!

* 1891 szept. 16.
Veled a Holdon

Lemenő Nap aranyában
fiúdot ar epeiz Termézet.
Ajkadrol luras árnyában
Szedegettem én a mézet...

Szedegettem s hamarjában
Sötét lett, a Hold ránd vészett,
s álltunk sugarja árnyában.
Ő valj mézed részegített?

"Vagy mézed! - babonában
egyék vagytoj, te is érzed!

Hogy veled a Holdon jártam,
neked is van ebben rezed.

* 1991 szept. 21.

Batyusok

Tömör parasztnemzedéknek álma
titok marad mostmár véges - végig.

Elementek ök, vitte mézitalá
serepüket a csillagos éjig.

Kora réssel itosrát tapasztva
indultak ök a harmatos mezőn
sörös epüvés után, libasorba
batyukkal sötétlen révedésben.

A honnan, honn, miért s mi okból
kérdéseknek mindig választ adója!
Nevük sem volt, csupán ez a sorból
volt mindegyik batyu hordozója.

- És hogy mi volt a batyukba kötve?
Titok maradt az is mindörökké!
Gyámitani csupán annyit lehet:
lepfontosabb mit ember elvitet!

Mertem én az itoskán nyomulában
még egyszer csak annál is vége lett.
Most már tudom, hogy valóban így van -
Az Ég levegője egyszer a fészket.

* 1991 szept. 26.

A modern költők tartalmi lírájáról
összehordanak betűt és hivat
gondolva az milyen modern tett,
s az olyan "lim-lom" mint a tartalom
belőlük már régen kivészt.

Ember olvas hat, míg meg nem szarad
sosem jön rá, mielő van ott szó!
És ha letette el is feledte
a szavakat a nyomas olvasó.

Véli rászédte a szözi szépen
neat bedőlt a könyv írójához,
mint egykor azok a jó magyarok
a odári sátor után.

- Jolt hat egy sátor, lehetett bárhol
kőrös, vagy a Tiszapart fele...
S hejéret fölött irás tiindöklött:
"A magyarok bejövetele!"

És azt nézni meg, tudt a tömeg
velik volt a sátor már tele
s a hejéret fölött irás tiindöklött:
"A magyarok kimenetele!"

Félpercsőent hat mefudtár okát
maguk is, hogy miért röhgues
hasukat fogva, de titkolózza
azok, akik kifelő jönnek!

És még ma is kell, pénzzel, szözzennel
melfizetni az ürességet,
amit egy könyv nyújt, mielő szözzent nyújt
a nevében az üresség végett!

Csak, haq, nevetni, nem tudomz máz mi,
mert mindret til gya kran rászedter
nem war vaxirban, de esö'len sárban
azok akik rajtunz nevetter.

* 1891 sept. 26

Cigánylány a pusztában

Sötétbörű cigánylány,
feje felett sziváró lány,
talpa alatt sárteper,
tulhája bender.

Ki legherte őt ide
a pusztá kőrepibe,
ahol a madár sem jár:
minden őz szivár.

Ainca Jirtacuc felöl
még az ég is kiderül
amikor dalolni kezd,
és el nem essz!

Es e dalolnak nyomán
Jirtacuc, Endrődön, Gyomán,
eg nevet most mindenki =
Madarász kati!
* 1891 okt 9.

Eg rügg története

Mapa sem tudja, haq mire való
miért kezd olvadni rajta a hó?
is a hűvös Hold, az éj-utasad
mesélge miért őz andalító?

Kédesné am eg napon nem kérdes
mert mit tudni kíván mindent éren!
Mindaz mit mondani más nem képes
eljut páncéltől védtett szivéhez.

Napsugár ébreszti és leviszi
"sello" és haromat ad egyhet néki
de a Nap ostromló csöngő végzett
maga is szerelemre felébred.

Bimbóvá növekszik és kinyílik,
Szine és illata memelirlik
S mikorben epeiz kitorulkozik,
a király fióval találkozik!

Nektárt nyújt neki és limpot fogad
S répségével üditve másokat...
Szenetve szeret s meglepetésként
szívet hullat de nincs már egyedül.
* 1991 okt. 19.

Elmúlt a ház

Étizednek öt és fél nem tül sor,
de kinek abból csak kettő adatott,
annak még ez is elérhetetlen =
csak 21 évet lehetett éltben!

Megölték Kovács Jóska az embert!
megfojtották benne a Forradalmat!
És mint valami eldobott levelet,
mit mivel itiban volt elkapartat.

Emlékét csak magam őriztem
mely könnyeimtől lett egyre fémesebb,
de nem siratom többé már hiszen
ez Országmond sírjánál éneket.

Elmúlt a ház. Sok volt. Rossz néven ne vedd
jó barát, de van már méltó helyed!
Nem vacorád, nem is jobb kabátod
de tisztes sírod s megbékélt barked.
* 1991 okt. 23.

Mennyi nemes sziivakararar

Hát miből is indulni akar
a művészet ismerősi

a megítélésenkör?

Hiszen én egyedüli lény

vagyok és nem követhetném =

Ezsem nem várta sehol!

Nem is tudja honnan ered
s ilyen mostoha környezetet

egyszerre az utamat,

amint más nem is járhatott

aki nem viselt szorongatót =

Az út gyakorta megszaradt!

Megszaradt volt elég ok
utnar és embernek, bonok

a sors mindig keleten!

Mennyi nemes sziivakararar

hordozója úton maradt!

Nerem kijárt a kezélem!

Itt van hát mindaz, mit hozok.

Vitába nem bocsájtkozom

senki emberfival!

Vegen hát ebből mindenki

ammit, mi őt megilleti

s őt ami reávall!

* 1991 okt. 25

Négyperes

Amikor az ember már oly annyira
eltávolodott, hogy tovább lehetetlen,

ah! akkor már minden további

távolodás nem más mint közeledés!

* 1991 okt 26.

November közepén

Hát igen, - a levelek lehullnak
most is mint mindig ilyenkor ősszel
& komor napok el aként vonulnak,
hogy mindegyik egy darabot visz el
abból mi van még, amde mindegyre
fogtán és lassan kivívni a táj.
A vén Nap is úgy gondol a hégre
mint ahány az emlékezés fája.

Nincs is abban öngyönyörűség tényleg,
meszítelenül szemlélni a fákhat
mikor közben az ember maga felszed
mindenfélé lélekes ruhákat.
* 1991 nov. 16.

Révületben

Hirtet szemmel pamlagon fészem,
hallgatom tegnap int versem,
révületen mintha az égen
lebegnek csillagok közelében.

Könötem ritkán érzem
& elfogni nélkül egészen
a lepet, & nyomában semmi;
nem is kell levegőt venni!

Csak szállni csillagtól más csillagra
utolsó létezetet megtartva
miként a gyönyörű halász kaplók körh jár
& fülébe fordó vére muzikál.

Ezer lát a végző másodpercet
amelyet eldöntik, mivel lezrek,
érezem ha szememet fel nem nyitom
felnyitni soha többé nem bírom!

És mint kit hirtelen áram ütött
felpattan szemem s az úres tudót
teleszippantom friss levegővel;
Itt vagy, és megint, meg nem veszem el.

* 1981 nov. 27.

Kömpörös Viházy Miklósért
(U. J. ver)

Hej, ha még egyszer itt lehetne
és szíved léleddel énekelne,
meghallanám a falu népe
azt ki bölcsőtől sűrű kisérte,

és jönnének megint senyvestül,
Isken lúdasba gúnyestül
minkint kioldoz és pártorok
jöttek követték csillagot!

Hej, ha mégis látna hangja!
Falujának apraja, nagyja
a templomban úg, lúllua férdre,
mint aki hazatárolt végre!
* 1981 dec. 9.

Testvéreimhez

Sokan voltak mi testvérek =
korporatívul két lödnyei!
Ritkán csak voltunk vendégek
ánde vacsorát, ebédet
aki mihorránk betövedt
kapott és meg is tudott lálni.

Szügyéstanból kioktatni
ig, lát mindret sosem tallett.
Jutottuk lehet sörítani
annak, kit a sügyég kerget

tudtuk szeretni, viládni
s a kevésből másnak adni.

meglehet meglehetősen miniret
a motorizált fiatalok
közben öregeinket
támogattuk s jártunk szalag,
ápolván a házat, testet...
A fákról majd mosor szednek...

En volt a sors, mi irva volt
nekünk, kik irást tisztelünk!
Védjük, vagy elhagyjuk a Hont,
alvagy kivánsa Istenünk!
ki majd örök látogatásba
liv mindret a csillagokba.
* 1981 dec. 18.

A szárnyalásról

Ha szárnyalásod dörrenés riasztja,
s bédted, ki az ki lullásod öljajta,
ny azt kell mondjam: minden szárnyalás
ami nem lenne egyben ki kívánás!
- Amig szabad földhöz ki ragad
szárnyalni gond nélkül nem szabad!
* 1992 jan. 14

Négy soros

Lepegyenletesebb görbe felület
a gömb felülete.
Lepegyenletesebb síkfelület
a Hortobágyi puszta!

* 1992 jan. 14,

Tanúm az ég

Mért nem maradtam akkor ott veled?
biz' hellelt volna, hogy én is ott legyek.
De hát maradtam! örökre is lehet
ha nem vártél volna el engemet!

Mért nem maradtam akkor ott veled?
De hát maradtam! Türiem eleget!
Vártam, hogy maradjál? Meglehet...
Tanúm az ég, elvártél engemet!

Te mondtad ki akkor nevemet;
hogy én maradjak, ez pedig mehet!
és ellökés, hogy az akkori gyerek
bennem ma is a számban hevesed!

- Mert ősz volt, olajos sár, s az épek
naponta többször is hortol felleget!
És én elmentem, hol a fegyverek
Zaját nem hallom. Ég legyek veled!

* 1992 jan. 16.

Solva többé

Én nem veszem már többé fel magamra
a hiitlenségét jelentő paldstot!
Elmgyüttem már, és volt elég alkalma
megvetni engem, aki abban látott!

Mert úgye milyen könnyű hiitlenséggel
vádolni azt, ki határon túlra megy?
de hogy üldözték, avagy éppenséggel
ők kergették el! ez verik egyre meg.

És én viseltem tőrön e palástot
mert nem volt más, ez volt mi megmaradt
otthonról még! és akkor is ha bántott
viseltem én a távollétem alatt!

De nem veszem már többé fel magamra
ezt a ruhát! rém most adjatok!
mi küségemet el már nem takarja
soha többé, véreim magarok!
* 1892 jan. 17.

Beüzretai a paradicsomban

Ki lélek mélyén szakonta elmerül
felszínre hozni rejtett kínosakat,
olyan az, mint ki hasznosodni,
honnan egykoron kiüzretetett!

Ismerkedik azzal mit régen ismert
s rájön hogy mindaz énjevel darabja!
S öleli a mindegyható Istent
mint ha lenne saját édesanyja!

S aként fogadja őt is az Atya,
mint a meztört tékozló fiút,
kinek ismét a kezébe adja
mindazt amire szepény részorvált.
* 1892 jan. 22.

Az ember azóta él

Az ember azóta él
mióta rajzolt, ír, beszél,
mióta az erdőbe szabad
holn vadat ejtse
vagy ejtse őt a vad!
Rajza a barlangban marad...

Az ember azóta él
mióta rajzolt, ír, beszél
az ember azóta szabad!

* 1992 I. 23
Jeszélyben vagyunk

Hajnalban a papír felett
miért kell írni verset?
Aludni miért nem lehet,
~~miért kell írni verseket?~~
Odebb ha vannak még a receptek
Kiszolgálhatva ösztöneiket
ember a mórindat miként győzzék meg?
ha nem veszen! hogy embernek
lenni bár lehet, de lehet!

Miféle sürnyiségért
kell ellensúlyozni papír felett?
és veszen kéni az eget =
Jeszélyben vagyunk, sejtsetek!

* 1992 I. 23.
Négyesoros

Ha biztosra lehetném
hogy ez irraja fölvesz,
el is sülyeszthetném
magam mögött a földet!

* 1992 I.

Szönyeelen állsz

Mit magajogsz, mért sírászról?
Jobban élsz mint akármely király
valaha! Szeresnyét hozol
az üzletből, noha haves a táj!

Mit panaszkodsz, mért sópindrodol?
Füve s hűtve alvó, kivárod
a labárod is akárhol
jársz, Szönyeelen állsz mint a királyok!

Mit bírulsz s miézt vagy szomorú?
Van munkád, családod, havi fizetésed!
Inged vasalt, hasad domború,
legmódszabb állam fizet téged!

És ez neked mégis mind kevés!
Elcsenéléd annyi időösszeget,
hogz megrínné a menvedet
s kapnál végre némi lelki békét...
* 1992 I. 28.

Van aki...

Ha véget ér az éjszara
elérkezik a hajnal.

Van aki nem ér haza
akárhogz is nyaral.

Mert véget ér az éjszara
ha közel a napsugár.

Van aki most ér haza,
van aki soha nem!

* 1992 I. 30

Kit kiildött kiildetés

Ne állj ar aradat elé,
csak messiről figyelheted!
Ne is közeledj felé
mert elmos, könnyen megtehet!

Ne állj a lavina elé
mert a zúgó köveket
eseje mint elemeké,
könnyen maga alá temet!

Ne állj a villa'nok elé
még ne próbálj ellentálni!
En an erőszak Istene!
Semmié fogsz általa válni!

- Erőszak, ti zecske, ezecske
lárd he, nagyon is kéne,
Sőt árnyékba sem lehetné még
annak, kit kiildött kiildetés!
* 1992 I. 30.

Semmi földi hatalom

Emelvényről ne sroljon
senki ez srot se ne rem,
amire válszolnom
elene lehetetlen!

Semmi földi hatalom
nem fentről ne nézzen,
s ne kívánja mondanom
elvet, semmi pénzem!

Valahányszor felne'zek
mindig más ne'z le rám =
Tegnap leírtam
mára! — s a mai nem áll

holnap tegnap helyén!
s holnap, holnapután
lesz majd tegnap szintén! =
Szerény közlény csupán.

En' hoztam hát ne' szöveg
senti Felkapasz kodott!
Inkább jól kapasz kodjón
jobban mint eddig szokott!

* 1892 II. 2.

Az öreg elidegenül

Nyugdíj felé ki közeledik,
az már elfelé halad.

Szemlátomást öregedik
s rajongója sem akad.

Meghallgatják még érveit
az ifjak, s rohannak tovább,
és felgyülemlett éveit
akaratlan is felrójják!

Olyan ő, mint ki még tesz-vesz,
de semmiben sem számottevő.

Újdolgozó ő már nem kezd
gondja az elmúlt s megélt.

Erzelme és gondolkodása
elavult és nevetéges,
épp' úgy a jó és rossz szemlése,
bölcsességében is kétes!

Továbbképző tanfolyamon
próbálnák modernné tenni,
ám de már az első napon
látni, nem lesz ebből semmi!

- Hagyjátok elhaladni hát
az Alkotót ne zaklassátok.
Nem ölt már újmodi ruhát,
megfelel neki a vásott.

De mit ti nem tudtok róla,
pompás és pazar ő' belül!
Csak, hogy ihesni nem jön szóba,
Az öreg elidepenül.

* 1982 II. 3

Kút a pusztában

Június a víz
a Hold belenéz,
bele a Nap is déltájban,
a kárikuldban.

Június a víz
tisztá mint a lányok szeme!

Belevész
ki mélyen belenéz!
A vécék ritkábban.

En luiztam fel a vedret,
erős sütyőgyerek,
de innom csak utolsóként
lehetett.

Előbb foghíjjas vén emberek,
ők elöttük jányok, asszonyok!

Nem ismertem még utálatot =
ittam jóízűn, eleget!

Amint a veder megint alámerült
és nyomában a gürűzés eltűnt
a mélyre látni kívántam...

Mi lehet ott?

de csak a tükörig láttam:

Fényes volt mint felettem az Ég,
és az Égből én néztem magamra
s a vízből is én néztem magamra,
lentől és fentről egyaránt
alvogy a szemem akarta!

Majd utólértem a többieret
árkon - bokron át szaladva.

Nem várhattunk, siettetett

a kisrabott munka az napra =

Keresztbenaknai kévéket
kellett eső s vihar végett.

A versedet meg nem tanulhatom,
így a könyvből ki sem vehetem,
hogy velem lenne minden utamon
~~és~~ jóbarát is lehetne velem...
pedig

Off marad az irodában,
polcokon, könyvtárban, nagy halom
vers is el nem mondhatom!
Jaj, mert nem vers az, csak irodalom.

* 1982 II. 7.

A Feltámadás titka

Jártam a temetőben,
télén, tavasszal, nyáron,
ősszel. Minden időben,
reggel és délutánon.

Hősiharban, esőben,
a nap minden szakában,
déli s délutáni hőben
és hűvös éjszakában.

Legutóbb kora hajnalban
világosodáskor!
ha csak lehet, gondoltam =
igenkor! sose máskor.

Ez volt lepeslefinhább,
- mondjuk így = elviselhető!
mikor a Feltámadás titkát
játsozta el a temető!

✱

1982 II. 13.

Hölderlin filozófiája

Mintán Schelling s Hegel barátsága,
a gondolkodás magas iskolája
sem hozhatott egyebet létre
az ember és az istenek között,

el döntöttek végleg = poeta leszel!
ment csak a költői képek sajátos
logikája bekövetkezi
azokat az ellentmondásokat

miket a szakadás és egyesítés
fogalma jelentett öntudatodnak;
amely mely szakadás, amely csak
poézis által átívelhető!

- Az ellentétet egyesítésével
lehetővé teszi csak a poézis
biztosítja, amellyel isteni
Harmonia, amelyben az ember

a természet és összes istenségek
a legjobb viszonyban vannak egymással;
hol az ember egyben isten is!
S minis különbség bölcs és örvült között.

És mivel a Harmonia isteni,
mely csak a költésrettel elérhető,
minden más, hogy örvült, vagy zseni,
költőnek lenni égi küldetés!

*

1892 II. 14

Elcsettek s égi Hatalmak közt

Az elcsedet a mindenségnek
kerésbe ajánlani verses évekkel,
s a halált mint új létre való
születést felfogni, erre csak

költő képes! mint új bióxy kántor volt!
ki a lét és nemlét küszöbén állva
több mint az félvszázadon át

elcsettek s égi Hatalmak közt
viharzott s ~~hőzött~~ ^{esedezett} engedéltséért
versben! mit naponta írnia kellett

ékes szavakkal, mire jobban

~~koszorús költő~~ sem lett volna képes!
koszorús költő * 1892 II. 14

Harmóniát teremteni

Harmóniát teremteni többek közt
azt is jelent, hogy a hatalmasoknál
elismerteket már kerésbe
hellene azoknál tekinteni!

s helyettük a többieket érdemeltet,
az eddig semmibe sem vettekét,
mélto, kiérdemelt helyükre
kellene helyezni! mert nem lehet,

hogy a kemény, merev, patinás szobrok
mindig a mások útjába álljanak!

S ha másként nem megy, le kell hát
dönteni! s önteni soha többé!

* 1892 II. 14.

Gauguin ei Strindberg

Ezer nyolcszáz kilencvenötben, Gauguin
Arra kérte Strindberg norvég író, hogy
Katalógusába Előszót
Írja, mert vélepes Thaiti-ban

Való utazásra előtt ez Hotel

Előcsarnokában árverezési

Kiállítását kíván rendezni.

Strindberg azonban nem írt Előszót!

E helyett ez levelet írt Gauguinnak,
melyben közli tartózkodása okait:

Ön Előszót kér tőlem, - talán

Mert valamikor ez hátsóban laktam?

De én az Ön Művészetét, nem tudom
Szívesen, kedves Mester! - nem a földet
és eget mit Ön létrehozott,
Sem az Ön Evőjét, aki abban

A világhoz él! Ön elvadult ember,
Ki nyúl a civilizáció,
Ki szívesen a játékokat,
Hogy abból más játékot csináljon!

Ön olyan valaki, aki az eget

Intésként látja vörösnek, mint kéknek?

Jó utat Mester! - látogasson

El hozzám, ha majd ismét erre jár,

Talán addigra majd megbarátkozom
Az ön művészetével és irhatok
Egy újabb katalógusához
Előszót! - mert hiszen én is vágyom,

Hogy tud lehesz, és egy új világot
Hozhassak létre! — Így szól a levél,
amit a Fesztő Előszóként
Katalógusában ki nyomtatott!
* 1992 II. 16.

Négy soros

Most már ne is az legyen a téma,
mennyi mindent kaptunk mi a néptől,
hanem arról kéne szólni, ^{amde} még ma;
mennyi mindent adunk vissza négyl!
* 1992 II. 17

Nem lehet nem írni verseket

En nem is írtam volna verseket
ha lehettem megírta volna más,
de, hogy lehetnem ölbe kezemet?
mikor országos itt a pusztulás!

Mert nem lehet nem írni verseket,
ott ahol már fáj a hallgatás,
hol kézzel-árván iktuk sebeset!
azok kiknek szakmójuk orvoslás!

Mert elvették a néptől minden Szépet,
tisztas bitét, verseit, dalait,
& dolgait, miket maga készített
& jözanesszű gondolatait!

Elvették a lelhet mindenestül,
hogy helyébe akármit rakjanak!
Legyen ima, dal & versek nélkül,
& legyen gondja már csak a divat!

Tanuljon igen, meg olyan nyelvet,
& ha örepanyját már meg nem érti,
akkorra már teljesen modern lett!
& lehet mű-szövet adni neki!

1992 II. 18

* Szabadság

Noha a belső feltételek
meg voltak rég, - nem lehetett
létrejönni mégsem Annak,
Nem engedték külső Hatalmak!

És amikor úgy vélték = solia!
akkor történt meg a soda!
Mikor senki sem várta őt,
akkor jött el! & tiündökölt!

Hát vigyázzatok ked napon,
nyoma ne vesszen egy napon!
mert nélküle ez az élet,
koldis életénél szepezyebb!

* 1992 II. 19.

Negysoros

Hogy lehet, hogy verset írok?
Kérde tőlem rokon ismerős.
- Gyengeségből! ~~miel~~ nem bírok
~~írással~~ mi bennem oly erős!
a kémszerrel, * 1992 II. 19.

Mint tegnap, úgy mána megint

Ma hajnalban hirtelen
amint felébredtem,
és gondolat ébredt bennem
s nyilamlott szüntelen =

Régi világ megeltér
kikre a rendszer épült,
ma is jól tudnak létezni,
é tanc is nekik készült!

Mindeddig szépen megélték,
kitanították a módját,
s bundát most aként cserélték
mint elvüket forgatják!

A kormány csak kormányozzon
ameddig tudne tellik,
a hívő meg imádkozzon,
estig, avagy reggelig!

Óh majd felszelik a fontát,
annak rendje s módja szerint
s egymás házt szépen elosztják
mint tegnap, mána megint!

1992 * *

1992 4. 22

Negyzoros

A lüige, aki mindig nevet
nem lesz normális azáltal,
hogz uelle röhögner, vicceret
zúditva néa szászával.

~~1992~~ 1992 II. 26.

*

Hogz szépség s öröm felvirágjon

Ah, oh sok mindentől kellené szólni,
kérdéseket tenni, megválaszolni --
Hogz bármivel is kezdene'nt el,
Sorra járni ezer másnat mell!

~~mint~~ Majszolva vagunk térben és időben =
Ennyi illet féled 1 - de sajnos több nem!
- Ha bírnád és lenne is szabad
Lényegeset tenned már nem szabad!

Pedig tenni oh sok mindent kellené,
Hogz életünk oh kicsivel szebb lenne!
Soh a gond még, - többet kötött ez =
~~Hogz az ember~~
Hogz az ember még nem tökéletes!

Pedig itt lenne egyetlen esé'ge,
Hogz emberként az életét leé'je,
Hogz szépség s öröm felvirágjon
Bárhol jár, e rövid földi úton!
* 1992 II. 27